

Sygn. akt V CSK 67/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa W. D.

przeciwko M. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt I ACa 859/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione, gdy problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni

przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Wskazane przez skarżącego kwestie dotyczące stosowania art. 6 k.c. oraz oceny dowodów przez Sąd z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego nie stanowią jednak istotnego zagadnienia prawnego we wskazanym wyżej rozumieniu. Istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to problem o charakterze prawnym powstały na tle przepisu prawa, istotnego dla rozstrzygnięcia konkretnego sporu czyli związanego z podstawami skargi, z wiążącym Sąd Najwyższy stanem faktycznym sprawy oraz podstawą prawną zaskarżonego orzeczenia. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie powinno być pomocne przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw w sytuacji braku orzecznictwa Sądu Najwyższego wyjaśniającego wątpliwości prawne wskazane przez skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.). Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi, ponieważ problematyka stosowania art. 6 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. należy do zagadnień wyjaśnionych wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz nauce prawa cywilnego. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżący nie tyle wskazuje na pojawiające się poważne trudności z interpretacją wskazanych przepisów prawa, ile kwestionuje w istocie ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd drugiej instancji i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, a także dokonaną przez Sąd ich subsumcję pod wymienione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepisy prawa materialnego. Skarżący nie wykazał także, w drodze wyodrębnionego wywodu prawnego, oczywistej widocznej *prima facie* wadliwości zaskarżonego orzeczenia, co oznacza nie wypełnienie wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i w rezultacie prowadzi do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.